

[Alice Hedegaard]

ret, og jeg har før påtalt de mangler, jeg finder der er.

For det første mener jeg, aldersgrænsen er for lav. Det har tidligere også været fremført, at hvis folk i en ret sen alder, når de har passeret de 30, danner par, kan der gå år, før de finder ud af, at de ikke selv er i stand til at få børn. Meget ofte kan mandens alder have nået den nugældende aldersgrænse; specielt når det drejer sig om lidt ældre børn, var det fuldt rimeligt at give tilladelse også til ældre ansøgere, end den nugældende aldersgrænse tillader.

I øvrigt mener jeg, der er visse sygdomme, der i dag gør det umuligt at blive adoptanter, og som ikke burde være grundlag for at blive kasseret, bl. a. tænker jeg her på sukkersyge. Det er i dag en sygdom, der ikke burde udelukke ellers egnede adoptionssøgende fra at få et adoptivbarn, specielt når man tager i betragtning, at det for disse mennesker ofte kan være farligt at gennemføre et svangerskab.

Men disse ting har som sagt før været drøftet også på det møde, vi havde med adoptionsnævn og med adoptionskontorerne. Det radikale venstre havde et ganske udmærket forslag, hvor bl. a. spørgsmålet om alder blev drøftet. Men efter dette forslags førstebehandling kom det vist aldrig videre. Det indeholdt ellers mange gode ting, som retsforbundet meget gerne havde set gennemført.

Ellers vil jeg sige, at hele spørgsmålet om adoption for mig først og fremmest drejer sig om, at børnene bliver givet til de absolut bedst egnede familier. Det er børnene, det drejer sig om. Der står i betænkning 775 på s. 9 en meget væsentlig sætning, som fru Mette Madsen allerede har citeret. Men dette lille stykke siger for mig mere end hele den øvrige betænkning. I dag kan enhver dansk kvinde lykkeligvis jo selv bestemme, om hun selv ønsker at føde et barn. Dette gode resultater jo i, at der kun er meget få kvinder, der af en eller anden ulykkelig omstændighed er nødt til at afstå fra at beholde sit barn.

Jeg beklager ikke denne udvikling, for jeg har set indtil flere ulykkelige kvinder, der mod deres vilje skulle føde et barn, og som af forskellige grunde var nødt til at bortadoptere det. Det er oplevelser, man ikke glemmer. Derfor hilser jeg med glæde det lille antal danske børn, der skal bortadoptere.

Vi skal huske, der er en menneskelig tragedie bag hver og en.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt adoptivforældre skal have mere end ét barn, må det med de børn, der er, være mest rimeligt at fordele dem, således at så mange barnløse som muligt bliver beriget med et barn; det er ingen ulykke at være enebarn. Undtaget – og det er meget vigtigt – må man aldrig skille søskende. Det er det mest uheldige og vel nok det mest onde, der kan gøres. Desværre forekommer det, specielt med børnehjemsbørn. Det er en dødsynd, som man ad lovgivningens vej burde forhindre.

Men stort set mener jeg, at adoptionsnævnet handler efter de givne regler. Det er jo ingenlunde noget let hverv. Det er helt naturligt, at de adoptionssøgende, der ingen børn får, er utilfredse. Det er helt forståeligt og menneskeligt, og jeg føler bestemt med de mennesker, der inderligt ønsker et barn, men som af en eller anden årsag ikke kan få nogen. Det er bare et problem, vi ikke kan løse.

Når jeg ikke har nævnt de udenlandske børn, skyldes det ikke diskriminering, men problemerne er vel de samme med dem. Det er blot lidt mere usikkert, hvad antallet angår. Nogle siger, der er masser, andre siger, at der ikke er så mange. Jeg kan støtte hr. Bolvigs ønske om at få undersøgt, hvor mange børn der egentlig er ude i verden til bortadoption. Men alene de lange afstande kan jo for mange gøre det til en bekostelig affære. Dette samt de problemer, et udenlandsk barn kan give, kan måske nok volde visse betænkeligheder.

Blandt adoptionssøgende og de adoptionsforeninger, der formidler adoption, er der en kritik og utilfredshed med, at socialcentre ikke søger at ansætte mere erfarne og mere modne sagsbehandlere. Ofte er de, der besøger de adoptionssøgende i deres hjem for dér at danne sig et indtryk af dem, alt for unge og umodne, hvilket tydeligt ses af de begrundelser, de ofte fremfører for ansøgernes uegnethed. Som eksempel fra en konkret sag skal jeg lige nævne bl. a.: »Manden var den toneangivende: han rakte mig kaffekanden.« »Parret manglede fællesskab.« Begrundelsen var, at manden ikke kunne lide havearbejde, men det kunne konen godt.

Nu er det et enkelt og ikke særlig uddybet eksempel, men generelt må det anses for yderst påkrævet, at man ansætter mere kvali-